
Ateneu Barcelonès

**TERTÚLIA DITIRÀMBICA sobre
TEMES HUMANS**

**FILOSOFIA CASUAL
a partir de PEL·LÍCULES,
GRAFISMES o DISPARADORS
ESTRANYS**

TEMA 12.- L'ÈTICA DE L'ASSASSÍ.

De la mà de **Martin McDonagh,**

Amagats a Bruges

Xavier Cabús

ATENCIÓ: La pel·lícula es pot veure el dia de la tertúlia, in situ immediatament abans, o també a casa: (<https://www.justwatch.com/es/pelicula/escandidos-en-brujas>), prèviament.

Si s'opta per veure-la a casa, llavors cal avisar que arribareu a la tertúlia a les 20:15, que és el temps que ha de durar la projecció des de les 18:30.

Aquest film, com a disparador, ens interessarà bàsicament pel reguitzell de paradoxes ètiques que presenta:

Més a la vora dels *personatges tipus* que solia encarnar Steve McQueen, que no dels personatges del tipus Charles Bronson, els sicaris que protagonitzen *In Bruges* semblen extrets d'un drama de Shakespeare on hi ha ressò dels dubtes hamletians i on la ciutat avança — personatge principal de la ficció— tal com el bosc de Birnam acaba assetjant Macbeth. Bruges i el seu pòsit aporten més que totxo i que canals.

Imagineu un assassí professional corcat d'humanitat i de remordiments?

Una organització mafiosa amb un codi ètic de bondat i amb una humanitat amagada que riu-te'n del rerefons d'*El Padrino* Puzzo-Coppola?

Dos amics, condemnats a protegir-se, i a matar-se l'un a l'altre?

La confusió de bé i de mal en un *totum revolutum* que encara abraça més que *La madre muerta* d'en Bajo Ulloa?

Uns assassins que amaguen éssers humans davall la pell, igual que els éssers humans amaguem assassins, reclamant l'amor i la complicitat del públic?

Tot això és el que entenc que aquest film ens proposa, més enllà de la simplista visió maniquea en què solem recaure. Aquest és el seu mèrit.

I la qüestió que se'ns planteja és si, lluny de l'imaginari infantil que divideix el món entre bons i dolents segons la mitologia mitjançant la qual s'instaura el model socialment desitjable en les tendres consciències infantils —la construcció del super-jo freudià—, lluny d'aquesta visió en la que el dolent frueix de la maldat pel goig de destruir, no passa més aviat que fins i tot el Minotaure assedegat de la sang de la donzella que la ciutat ha d'oferir-li en holocaust anyal no vol, en el fons, com proposava Agustí d'Hipona, aplacar-se la set només per retrobar la pau i, temporalment, bo i de nou al centre del seu laberint, desentendre's dels crims que la pròpia natura l'hi exigeix.

Altrament: per què la gent que ha conegut algun assassí en sèrie sol dir amb sorpresa que era “un veí modèlic”, o “un pare amatent”, o “una esposa modèlica i una treballadora exemplar”, com si haguessin acomplert amb aquestes condicions per pura hipocresia? Per què pensar que les activitats “reals” no són aquestes, i l'assassinat un complement escadusser i irreal al qual s'ha proposat l'assassí cada vegada, potser, de no tornar-hi?

O, duent la reflexió a l'arrel, és que no es pot ser una cosa i l'altra, persona i assassí, a la mateixa hora, i deixar Interpenetrar una cosa i altra?

I si us tocava mai exercir de soldats? De quina manera podríeu encara seguir sent qui sou?

No heu detectat mai, encara, la bèstia que porteu dins? I la bondat infinita en vosaltres que us sorprèn i que us amara, si l'ocasió ho propicia?

Rondalles a la vora del foc; preguntes per a una tarda de dimecres.